

நினைவின் நீரோட்டம்..!

நூலின் பெயரே நூல் கூற விழைவதை நமக்குத் தெற்றென விளக்குகிறது. மனித மனம் சுற்றிச் சுழன்று கொண்டே இருப்பது. அது சிந்திக்கத் தொடங்கி விட்டால், மடைதிறந்த காட்டாற்று வெள்ளமெனப் பாயும். அந்த வெள்ளம் நீரோட்டமாக, பயனுள்ளதாக மாறுதலே சாலச் சிறந்தது. இந்நூலாசிரியரும், அந்த வெள்ளத்தைக் கட்டுப் படுத்தி, ஒரு நீரோட்டமாக, தனது, சிந்தையை, கருத்தியலை, சிறு சிறு கட்டுரைகளாக நம்முன் வைக்கிறார். அது நீண்ட நெடிய கால வரையறைக் கொண்டதாய் விளங்குகிறது.



இந்நூல் மீது, கருத்தியல் செய்த ராஜி குறிப்பிடுவது மிகையல்ல, இந்நூல், பின்னலாடை போன்றது, ஆய்வுரீதியாக அல்லாவிட்டாலும் அர்த்த ரீதியாக பயன் தரும் என்கிறார். உண்மைதான், பின்னலாடை, மிகவும் நேர்த்தியாகவும், அழகாகவும் அமையும், அதன் பின்னலின் தொடக்கம் காணல் அரிது. தனித்தனி சிந்தனைகள், தனித்தனி கட்டுரைகள். எவையுமே தலைப்பில்லாமல். ஒன்றை மட்டும் நூலாசிரியர் தெளிவுடன் பகிர்கிறார். யாவருக்கும் புரிய வேண்டும் என்பதே. அதாவது, வகுப்பறையில் கடைசி பெஞ்ச்சையும் அடைதல் வேண்டும் என்பதே அது. சுருங்கச் சொல்லை, விளங்க வைத்தலில் வள்ளுவனுக்கு நிகர் வள்ளுவனே என்கிறார். எளிமையாக தொலைக்காட்சி வகுப்பெடுத்த பேராசிரியர் நன்னனை, பொறாமையுடன் நோக்குவதாய்ச் சொல்கிறார். அதேநேரம், எளிமையைத் தொடாமல், தனித்தமிழ் கண்ட, திரு.வி.க. மறைமலை அடிகளை குறிப்பிட்டு, இப்படியான தமிழையும் கற்க வேண்டும் என்பதற்காக, எழுதினார்களோ என்கிறார்.

கடைசி பெஞ்ச் நிலைப்பாட்டை பிறிதோர் இடத்திலும் தருகிறார். விஷ்ணு சகஸ்ர நாமத்தின், சாறாக, ராம நாமத்தின் மகிமையை, பரமேஸ்வரன் பார்வதிக்குச் சொன்னதாக உள்ள கதையையும் குறிப்பிடுவதோடு, ஐன்ஸ்டீன் தன் மாணவனுக்கு, தன் கண்டுபிடிப்பை எளிமையாக விளக்கிதாகக் குறிப்பிடப்படும் கதையையும் கூறுகிறார். காதலியோடு இருக்கும் போது, காலம் விரைந்து செல்லும் என்பதை.

புத்தகங்கள், என்னை எனக்குக் காட்டி, எனக்கருள் புரிந்தவை என்கிறார். தனது நினைவாற்றலே, பலவற்றையும் சிந்திக்கச் செய்தது என்கிறார். “துலங்கத் துலங்க வரும் தூயநிறம் தோன்றிவரும்” எனும் கண்ணதாசன் வரிகளை நினைவு படுத்துகிறார். பரம் பொருள் ஒலிவடிவம் எனும் கூற்றைக் கூறுமிடத்து, திரையிசையை நினைவு கொள்கிறார். “பாட்டில் ஒளிந்திருக்கும் உணர்வைக் கொண்டு வந்தேன்” எனும், MSV யின் கூற்று, வெளிப்படுகிறது. அதாவது, சிற்பி, சிலையின் தேவையற்ற பகுதியைச் செதுக்கினேன் என்பதைப் போல.

எழுத்தில், லியோ டால்ஸ்டாயின், குறியீடுகளைப் பற்றிச் சொல்லுமிடத்து, ஜெயகாந்தனின், ஜன்னலருகே உட்கார்ந்திருக்கிறேன் எனும் சிறுகதையில்,

பெண்மைக்கு, பண்டு இழைக்கப் பட்ட அநீதி எங்ஙனம் விளக்கப் படுகிறது, என்பதனையும் குறிப்பிட்டு அதனோடு ஒப்பிடுகிறார்.

வழுவமைதி என்பதாக, படைப்பில் தோன்றும் வழக்களை, அதாவது தவறுகளைத் தமிழிலக்கணத்தில், புலவரையும் கவிஞரையும் காப்பாற்ற பயன் படுத்தப் படுவதாயினும், “காலவழு” எனும் ஒரு நிலையை, வள்ளுவன் குறளாகக் கருதப்படும் ஒன்றுடன் விளக்கத் தொடங்குகிறார். நம்மாழ்வாரைப் பற்றி வள்ளுவர் குறிப்பிட்டிருக்க முடியாது, நம்மாழ்வார் காலத்தால் பிந்தியவர், இது கால வழு என்கிறார். அவ்விடத்து, BENHUR படத்தில், கார் வருவதையும், அம்பிகாபதி படத்தில், அருணகிரியாரின் முத்தைதிரு, பாடல் எடுத்தாளப் படுவதையும், கால வழுதான் என்பதை நினைவு படுத்துகிறார். இவ்விரு, கருத்தும், சுமார் 35 ஆண்டுகளுக்கு முன், பணியோடு, அவருடன் பயணித்த போது, சுட்டியது நினைவில் வந்து போனது.

பிறிதொரு கட்டுரையில், மனத்தின்கண் தோன்றும், ஐயங்கள் முதலானவற்றை மனச் சிக்கல் என்கிறார். தனக்கு விடைதேட பரந்த மார்பு, அதாவது, செவ்விய அறிவுடையவர் வேண்டும் என்கிறார். சிந்துவெளி நாகரீகம், திராவிடமாகில், சம்ஸ்கிருதம் எவ்வாறு வடமொழியாகும் என்கிறார். ஆடையும் தோற்றமும் பற்றியதான, சில பழையப் பாடல்களை ஒரு தொகுப்பு நூலில் கண்டவாறு, நமக்கு விளக்குகிறார்.

தன்னுணர்ச்சியே பல்முறை வெளிப்படும் என்பதை, நாவுக்கரசர், நிலவை, மெலியும் பிறை என்பதாக குறிப்பிடுவதையும், கண்ணதாசன், தனிப்பாடல், “தந்தை கடன் பட்டான், தாய் உடன் பட்டாள்”, என்பதோடு, **தந்தை தவறு செய்தான், தாயும் இடம் கொடுத்தாள்**, முதலான, சினிமா பாடல்கள் சிலவும் கொண்டு விளக்கம் தருகிறார். கல்லாதான் ஒப்பம் எனும் குறளையும் அழகுடன் விவரிக்கிறார். பக்தி என்பதில் அவரது தனிப் பார்வை, “நம்பிக்கை எதுவாயினும் எங்கு பிரார்த்தனை நடக்கிறதோ அது கோயில்” என்கிறார்.

தமிழாசிரியரின் தூண்டுதலில், கட்டுரைப் போட்டியில் பங்கு பெற்று, தொடர்ந்து இரண்டாண்டுகள், முதற்பரிசு பெற்றதையும் விளக்குகிறார். தன்னுள் ஓர் எழுத்தாளன் வாழ்ந்திருப்பதையும் கண்டு வியக்கிறார். மீண்டும் ஓரிடத்தில் தன்னுணர்ச்சியைப் பற்றி காட்டுகளுடன் விளக்குகிறார். காமவயப்பட்டவரது நிலையை, குறுந்தொகை, நளவெண்பா இவற்றுடன், காளிதாஸரது வரிகளுடன் காட்சிப் படுத்துகிறார்.

அநேக எழுத்தாளர்களது, படிமம், நடை குறித்தும் விவாதிக்கிறார். PGW எனும் ஆங்கில, எழுத்தாளர், மேல்தட்டு சமூகத்தை கிண்டல் செய்வதையே கலையாக உடையவர் என்பதோடு, லா.ச.ரா, ஜெயகாந்தன் ஆகியோரது, கலன்களையும் பதிவிடுகிறார்.

நடிகர் திலகம் சிவாஜியின் நடிப்பு பற்றி, அக்கு வேறு ஆணிவேறாக அலசுகிறார். மேடை நாடகத்தால், மிகுந்த முகபாவம் வந்தது. அது தேவை என்கிறார். சிறப்பாக, அவர் ரிக்ஷாக் காரனாக நடித்த, பாபு படத்தையும், பாவ மன்னிப்பு, அவள் யார்? ஆகிய படங்களில் அவர் அந்த பாத்திரமாகவே மாறிய நிலையை அழகுடன் பதிவிடுகிறார். ஒப்பற்றக் கலைஞன் என்பதையும் விளக்குகிறார். இதே போல் பிறிதொரு இடத்தில், கவிஞர் பட்டுக்கோட்டையை முழுவதுமாக உள்வாங்கி அவரது, அனைத்துப் பாடல்களையும் அலசி விடுகிறார். “சின்னச் சின்ன இழைப்

பின்னிவரும் சித்திரக் கைதொழில் தென்னாட்டில்”, என்பதில் தொடங்கி, வண்டியை உருட்டு, வறுமையைப் புரட்டு ஆகிய பாடல்களுடன், “கடவுள் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் கஞ்சிக்கில்லாதோர்க்கு ஏது?” எனும் வரிகளுடன், ஜவகர்லால் நேருவின், சொல்லையும் பதிவிடுகிறார். வண்டியை உருட்டு எனும் பாடலோடு, பாரதியின் வந்தேமாதரம் வரிகளையும் ஒப்பிடுகிறார். மீண்டும் மீண்டும் பல இடங்களில், கண்ணதாசனையும் தனது ஞான ஆசான் பாரதியையும் தனது, கருத்தியலுடன் புரட்டி எடுக்கிறார்.

அவரது தெளிவான பார்வையை, பல இடங்களில் காண முடிகிறது. அவர் வழியில் சம்ஸ்கிருதத்தில் சொல்வதானால், தீக்ஷண்யத்தைக் காண முடிகிறது. **புனரபி ஜனனம்** எனும் ஆதி சங்கரரின் வரிகளோடு, ஷேக்ஸ்பியரின், ஹோம்ஸெட் நாடக வரிகளையும் நினைவுபடுத்துகிறார். இந்து மதமாக அடையாளப் படுத்தப் படும் சனாதனம் என்பதிலிருந்து, அவரது, குழப்ப மில்லாத, ஒப்புயர்வு உடைய சிந்தையைக் காணலாம். யமன், கூற்றுவன், காலன் ஆகிய சொற்களையும் விவரிக்கிறார். சௌந்தரா கைலாசம் அவர்களது வரிகளில், கண்ணதாசனைப் பாராட்டுகிறார். கண்ணதாசன் மனிதனைப் பாட மாட்டேன் என்றபோது, அவர் பதிவு செய்தவை. **“தமிழுக்கு புதுமெருகு தருமவனைப் புகழ்ந்திருக்க தயங்குவது கஞ்சத் தனமே”** என்பதே அவ்வரிகள். “ஆட்டுவித்தால் யாரொருவன் ஆடாதாரே கண்ணா” , “மயக்கமா கலக்கமா மனதிலே குழப்பமா” ஆகிய பாடல்களுடன் கண்ணதாசன், கவியரசு மட்டுமல்ல, கவிப் பேரரசும் அவரே என்கிறார். இவ்விடத்து, **‘மயக்கமா கலக்கமா’** எனும் பாடலே தன் வாழ்வின் திருப்புமுனை என பல இடங்களில் **கவிஞர் வாலியின்** பதிவு நினைவுக்கு வருகிறது.

படைப்பாளர் கடவுள் அருள் இல்லாமல் படைக்க முடியாது எனும் போது, பாரதியைப் போல, கண்ணதாசனுக்கும் சிறுகூடல் பட்டியில் ஒரு தெய்வம் உண்டு போலும் என்கிறார். அதனை கண்ணதாசன் **மலையரசி அம்மன்** எனப் பதிவு செய்துள்ளார். அந்தாதி வகையில் கண்ணன் மீது, ஒரு பாடல் கண்ணதாசன் யாத்துள்ளார். அவ்விடம் கூறுகிறார், மலையரசி அம்மன் மீது, பாட நினைத்தேன், ஆனால், கண்ணனே காட்சியாகிவிட்டான் என்கிறார்.

உரையாசிரியர்கள், நூலாசிரியர்கள் சொல்ல விழைவதைத்தான் கூறவேண்டும், தனது கருத்தையல்ல என்பதை, தெளிவுடன் ஒரு கட்டுரையில் விவரிக்கிறார். வள்ளுவர் குறளுக்குத் தோன்றிய எண்ணிறந்த உரைகளின் வெளிப்பாட்டைக் கொண்டே தனது கருத்தியலைத் தெளிவு படுத்துகிறார். குறள் மீதும், தமிழ் மீதுமான, குன்றக்குடி அடிகளாரின் பதிவுகளையும் தெரிவிக்கிறார்.

பிராந்தர் எனும் சித்தர், காளியையே மிரட்டியதாக சொல்லப் படுவதையும் ஓரிடம் அழகுடன் பதிவிடுகிறார். தேவன், இருகூரான், பிலஹரி, புதுமைப் பித்தன் ஆகியோரது, சிந்தையையும் பதிவிடுகிறார். **ஒருவன்** எனும் சொல்லாட்சி, ஏ.கே. செட்டியாரின் பயணக் கட்டுரைத் தொகுப்பில் ஒரு கட்டுரையில் காணப் படுதலையும், தன் முனைப்போடு, கருத்தியல் செய்கிறார். சம்ஸ்கிருதம் விரும்பிக் கற்றதையும் அழகுடன் பதிவிடுகிறார்.

இன்னும் சொல்ல நூலுள் நிரம்ப உண்டு. படிப்பவரே, உயிர்ப்புடன் படித்தல் வேண்டும் எனவும், பக்கம் மூன்றைத் தாண்ட வேண்டாம் எனும் வரையறையுடனும் முடிக்கிறேன். அவரது, பதிவில், ஒரு சிறப்பித்த அடையாளம், **படைப்பவன், தன்னிலைக்கு வாசகனை உயர்த்த முனைகிறான், அல்லது, வாசகன் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் படைக்கிறான். முன்னவர், குரங்கு முறை, பின்னவர் பூனை முறை என்கிறார். இனி, நீங்கள் படித்து இன்புறுங்கள். --0--**